

вуглецю, що використовується як сировина для виробництва інших речовин та для лабораторних цілей (ВАТ «Оріана», м. Калуш). При застосуванні у вищезазначених цілях дані речовини не регулюються Монреальським протоколом [2].

Отже, виходячи із зазначеного, можна зробити певні висновки, що Україна в даний момент, незважаючи на те, що вона не може одразу відмовитись від ОРР чи придбати озонобезпечне обладнання та устаткування, в сучасних умовах економіки, в той час має програму підготовки до поступового впровадження озонобезпечних технологій та озонобезпечних речовин.

Література

1. Бондар Л. О. Екологічне право України: навчальний посібник / Л. О. Бондар, В. В. Курзова. – 2-ге вид., доп. і перероб. – Х.: Вид-во «Бурун книга», 2008. – 368 с.
2. Екологічне право України. Академічний курс: підручник / Г. І. Балюк, М. В. Краснова, Ю. С. Шемшученко та ін.; за ред. Ю. С. Шемшученка. – К.: Юридична думка, 2008. – 856 с.

УДК 341.23:342.841(043.2)

Повсткін Д. О., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Терещенко Н. М., старший викладач

МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО У СФЕРІ БОРотьБИ З КОРУПЦІЄЮ

Міжнародно-правове співробітництво в боротьбі з корупцією стає дедалі більш необхідною складовою міжнародно-правового співробітництва в боротьбі зі злочинністю. Корупція вийшла за межі державних кордонів, перестала бути злочином, який стосується тільки державних службовців, вона стала тим чинником, що створює умови для скоєння серйозних злочинів міжнародного характеру.

Відповіддю на такий виклик стало активне створення протягом останніх десяти років у системі ООН, а також на регіональному рівні, зокрема у Європі, глобальної мережі правового міждержавного співробітництва з питань запобігання корупції.

Значний обсяг робіт у цьому напрямі проводиться ООН у формі закріплення вимог і рекомендацій, таких як:

- Резолюція про боротьбу з корупцією і Міжнародного кодексу поведінки державних посадових осіб (Резолюція 51/59 Генеральної Асамблеї ООН від 12 грудня 1996 р., 82-ге пленарне засідання);
- Декларація ООН з боротьби з корупцією і хабарництвом у міжнародних комерційних операціях (Резолюція Генеральної Асамблеї 51/191 від 16 грудня 1996 р., 86-ге засідання);
- Декларації ООН про злочинність і громадську безпеку.

Діяльність у цих напрямках проводиться із середини 70-х років минулого сторіччя, коли Генеральна Асамблея ООН прийняла «Заходи проти корупції, що практикується транснаціональними та іншими корпораціями, їх посередниками та іншими причетними до цього сторонами».

В умовах незавершеності перетворення універсальної (у рамках ООН) мережі правового міждержавного співробітництва з питань запобігання корупції на міжнародний організаційно-правовий механізм боротьби з корупцією особливо важливу роль продовжує відігравати Група держав проти корупції – єдиний сучасний орган ефективного міжнародного контролю антикорупційного правового співробітництва європейських держав.

Група держав проти корупції є відкритою міжнародною інституцією, членство в якій обумовлене визнанням правил співробітництва у антикорупційній сфері, що встановлені керівними органами Ради Європи чи міжнародними угодами Ради Європи. Групу держав проти корупції варто віднести до субрегіональних міжнародних контрольних органів дотримання міжнародних договорів з повноваженнями впливати на розвиток антикорупційного законодавства держав-членів.

Група держав проти корупції має дуалістичну правову природу: вона одночасно діє і як орган міжнародної міжурядової організації, що контролює дотримання Керівних Принципів боротьби з корупцією, ухвалених Комітетом Міністрів Ради Європи, і як конвенційний орган міжнародного контролю за дотриманням державами-учасниками міжнародних договорів Ради Європи з боротьби з корупцією [1, с. 14-17].

Так у систему національного законодавства органічно ввійшли чинні міжнародно-правові акти, ратифіковані Верховною Радою України, які породжують міжнародні правовідносини в сфері у сфері боротьби з корупцією.

На даний час основними правовими актами, що регулюють питання міжнародного співробітництва нашої країни у сфері запобігання і протидії корупції є: Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31 жовтня 2003 року; Декларація Організації Об'єднаних Націй про боротьбу з корупцією і хабарництвом у міжнародних комерційних

операціях від 16 грудня 1996 року; Кримінальна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією (ETS 173) від 27 січня 1999 року; Додатковий протокол до Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією (ETS 191) від 15 травня 2003 року; Цивільна конвенція Ради Європи про боротьбу з корупцією від 4 листопада 1999 року; Європейська конвенція про видачу правопорушників від 13 грудня 1957 року; Додатковий протокол до Європейської конвенції про видачу правопорушників від 15 жовтня 1978 року, тощо [2, с. 135-142].

Таким чином, сучасний етап глобалізації може бути охарактеризований як етап інституційних перетворень. Ці перетворення торкнулися також організації міжнародного співробітництва по боротьбі з корупцією.

Причому інституційному антикорупційному простору протистоїть поліінституціональний «тіньовий» світ, який прагне використовувати в своїх інтересах різні національні та міжнародні організації, ускладнюючи тим самим здійснення ефективної антикорупційної політики.

Література

1. Нуруллаєв І. С. Міжнародно-правове співробітництво в системі Ради Європи у боротьбі з корупцією: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.11 / Нуруллаєв Ількін Садагат огли; Національна юридична академія України ім. Ярослава Мудрого. – Х., 2008. – 22 с.
2. Попов Г. В. Міжнародно-правове регулювання взаємодії у сфері запобігання і протидії корупції / Г. В. Попов // Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). – 2012. – № 1. – С. 135-142.
3. Резолюція 51/59 Генеральної Асамблеї ООН від 12 грудня 1996 р., 82-ге пленар. засід. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/16790422/ekonomika/diyalnist_oon_protidiyi_koruptsiyi_habarnitstvu
4. Резолюція Генеральної Асамблеї 51/191 від 16 грудня 1996 р., 86-те пленар. засід. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MU96335.html